

на баща си, чи, ако зависяше отъ волята ми, тази женидба нѣма да стане.

Грабчо.

На ти единъ селскій комплиментъ. Каква хубава, превъсходна исповѣдь!

Марія, Славчу.

Също така ще ви ся отговоря и азъ, господине; ще ви кажа, сирѣчь, чи колкото не ся ще вамъ да мя видите ваша мащиха, толкозь не ся ще нито менѣ да ви видя сынъ заваренъ. Не мислете обаче, моля вы, чи азъ сама по себе искамъ да ви дамъ това безпокойствіе; много жално ще да ми е, наистина, ако ставахъ причина да ся наскърбите нѣкакъ; ако да не бѣхъ принудена отъ една безгранична сила, давамъ ви думата си чи никога нѣма да скло- ня на женидба, която ви причинява такава голѣма скърбъ.

Грабчо.

Тя има право! На безумны и безсолны комплименты такъвъ отговоръ приличаше. — Извинете, госпожице, за грубото поведе- ніе на сынъ ми; той е единъ младъ безумникъ, който самъ не знае какво барбори.

Марія.

Увѣрявамъ вы чи думытъ му не мя никакъ докачиха; напротивъ, той мя твърдѣ много задоволи като исказа тѣй искренно чувствата си; такава исповѣдь чакахъ